

[Holstein.]

Hr. Duborg har med Rette kritiseret, at Statsskovene — og det drejer sig om store Beløb — ikke drives mere rationelt og forretningsmæssigt, end de gør. Der er ikke Skygge af Tvivl om, at de danske Statsskove i Stedet for at være en 1 pCt.s Forretning, hvis de blev drevet forretningsmæssigt, lige saa godt som veldrevne Privatskove kunde være gennemgaaende en 4—5 pCt.s Forretning. Den nuværende Skovdirektør har da ogsaa udtalt, at han var indforstaaet med, at der kunde faas betydeligt mere ud af de danske Statsskove, hvis de, sagde han, maatte drives forretningsmæssigt, hvis Publikum ikke krævede, at de skulde drives under saa stor Hensyntagen til Publikums æstetiske Interesser.

Jeg synes, det fortjente at blive sagt fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side, at bortset fra Dyrehaven og en ganske enkelt Skov i Nordsjælland, hvor æstetiske Interesser med Rette maa have en fremherskende Plads, er det Regeringens og Lovgivningsmagtens Ønske og Villie, at de danske Statsskove drives fuldstændig forretningsmæssigt ligesom private Skove; de kan udmærket være smukke, selv om de drives forretningsmæssigt. Det var dog ikke saa vel, at vore Privatskove skulde tabe deres æstetiske Værdi, fordi de blev drevet forretningsmæssigt.

Saa vender jeg mig til Slut til et Spørgsmaal, som har været saa stærkt debatteret her. Det er Jordlovgivningen og Statsbevillingerne til Jordlovgivningen. Er det for meget sagt, at hele det Reformprogram, som den højtærede Regering er mødt med her, ikke alene efterhaanden er blevet reduceret til ingenting, men at det hele Spørgsmaal om vor fremtidige Jordpolitik er endt i den fuldstændigste Usikkerhed og Uklarhed? Mit Ønske var i sin Tid — jeg har mange Gange sagt det —, at Statens Jordfond burde være en social Fond, som paa ensartet Maade anvendtes til Tilvejebringelse af egne Hjem paa Land og i By for den velfortjente Elite af By- og Landarbejderbefolkningen. Jeg ser ikke, hvorfor den ene Klasse skal favoriseres i Modsætning til den anden paa dette Omraade. Naar man, som Venstres ærede Ordfører Gang paa Gang har gjort det, indrømmer, at hele Jordudstyknings ved Statshjælp er at betragte som en social Foranstaltning og ikke som en økonomisk Rentabilitetsforanstaltning for Landbruget, ser jeg ikke, med hvilken Begrundelse en saadan Ensidighed opretholdes i Fremtiden.

Lad gaa, at man har sagt, at de Jorder, som afstodes fra de afløste Lensgodser, ikke maatte sælges eller anvendes til Mageskifte, saaledes at de ogsaa kom Byarbejderbefolkningen til gode. Men nu da hele denne Reform har fundet Sted, og det kun kan dreje sig om Jordfondens Kapital med Renter og Afdrag af denne Kapital, kan jeg oprigtig talt ikke se, med hvilken Begrundelse man hævder, at en Foranstaltning, som man har erkendt er en rent social Foranstaltning, for al Fremtid udelukkende, ensidig skal anvendes til Opretelse af egne Hjem paa Landet, medens Byarbejderne skal være afskaaret fra at faa Andel i det. Det eneste rimelige vilde være, at denne Fond blev delt, og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har jo været inde paa — det har jeg ogsaa tidligere udtalt min Paaskønnelse af —, at her var en Op-gave at tage op i Fremtiden paa videre Grundlag.

Naar man har Bevillingerne i Henhold til den gamle Statshusmandslov og den opretholdes, lad saa den Bevilling være det varierende, den, som man Aar for Aar, eller for en vis Finanslovsperiode, skærer ned eller forøger efter Landbrugskonjunkturene, og lad den blive anvendt alene til Jordudstykning til Husmandsbrug; men lad Jordfonden være det faste — den definitivt tilrettelagte sociale Fond paa dette Omraade. I Stedet for varierer man begge Dele, saa ingen af Delene ligger fast. Begge Dele varierer, men varieres udelukkende til Fordel for egne Hjem paa Landet.

Det synes mig, at den Situation, vi er endt i paa dette vigtige Omraade, ikke lader sig opretholde i Fremtiden, der maa findes nye Veje. Men ogsaa her savner jeg fra Venstrepartiets Side en klar Tilkendegivelse af, hvad Vej det er; man ønsker at betræde i Fremtiden, hvorledes man ønsker at lægge hele dette Spørgsmaal til Rette i Fremtiden.

Jeg kan ikke se rettere end, at det er beklageligt, at man ikke i større Grad, end sket er, har sat sine Bestræbelser paa dette Omraade ind paa at hjælpe paa Forholdene i Sønderjylland. Allerede i 1927, da vi havde det sønderjydske Hypotekasselovforslag til første Behandling her i Tinget, udtalte jeg, at der sikkert i Sønderjylland som Middell mod den der raadende særlige Krise i det sønderjydske Landbrug kunde opnaas meget ved Arrondering og Udstykning af for store Gaarde, af Gaarde, som havde for smaa Avlsbygninger i Forhold til deres Areal og for lidt Driftskapital til saa stort et Jordtilliggende, og derigennem